

1

Onverwachte geboorte

Mijn schatkistje woog zwaar en het brandde in mijn handen. Er zaten geen robijnen of gouden sieraden in de kartonnen doos. De kostbaarheden bestonden uit stapels en stapels papieren en foto's: een bloemlezing van een vorig leven. Uitgeprinte e-mails. Handschreven briefjes. Simpele dingen, zou je zeggen, maar net als Gollums ring uit het boek *In de ban van de ring* eisten ze begerig mijn hart voor zich op.

Niet dat deze obsessie me dagelijks of vaak in beslag nam. Mijn leven was radicaal veranderd sinds de tijd waarin ik deze aandenkens had verzameld. In het dagelijks leven dacht ik er zelden aan. Maar zodra ik er weer op stuitte, was ik meteen gebiologeerd. Dit was alles wat nog restte van mijn eerste romantische relatie met een andere vrouw. Sterker nog, het was alles wat ik had overgehouden van mijn vroegere leven. Urenlang kon ik me verliezen in het herinneren en herbeleven. De doos voerde me mee naar de periode dat mijn leven een binair zonnestelsel leek, waarin ik de ene zon was en zij de andere. Inmiddels was dat leven lichtjaren geleden. Waarom staarde ik dan nog naar deze tastbare herinneringen? Met welke beloften kon dat dode stelsel me nog lokken? Zie je, ik was overgezet in een nieuwe werkelijkheid. Ik bevond me niet meer in het centrum van mijn eigen universum; die onmogelijke last droeg ik niet langer. Nu draaide ik in een baan om een nieuwe en betere Zon. Hier was warmte en groei, leven dat ik nooit eerder had ervaren. Ik had nooit verwacht zo'n levenskracht te vinden in het christendom of Jezus te leren kennen als mijn Zaligmaker en Vriend. Toch was Hij dat nu. De wortels van

mijn geloof reikten steeds dieper en ik groeide omhoog langs een voorheen onbekend latwerk.

Maar soms lonkte mijn verleden. Zo nu en dan liep ik naar mijn schatkistje. Kennelijk zat mijn hart nog vast aan mijn oude leven. Het had grote macht over me toen ik jongvolwassen was en diezelfde kracht ging er nog steeds vanuit wanneer ik er aandacht aan schonk. Ik had God trouw beloofd, jazekeer. Maar mijn oude leven smeekte om een beetje ruimte, een klein beetje maar, enkel maar een doosje. En ik zwichtte.

Totdat ik een nieuwe goede vriendin kreeg, enkele jaren nadat ik tot Christus was gekomen. Toen zij hier lucht van kreeg, plaatste ze er vriendelijk vraagtekens bij. Was het wijs om deze doos te bewaren? Was het geen blok aan mijn been? Verheerlijkte het de zonde niet? Zelfs nu nog voel ik mijn hart ineens krompen bij de herinnering aan haar suggestie alles weg te gooien. Dat eiste ze niet van me en toch schoot ik innerlijk in de verdediging. Maar ik besepte ook dat deze stap wijs was en voor de hand lag.

Daarom zat ik op zekere avond opnieuw met mijn schatkist op schoot. Mijn hart brandde bij de gedachte aan deze bewijsstukken van een leven waarvan ik had genoten. Wat betekenden ze voor me? Dood of leven?

Op dat ogenblik was het alsof ik mijn keuze tussen twee radicaal verschillende wegen herbeleefde. Ik moest opnieuw beslissen hoe ik door het leven wilde gaan. Wat zou ik doen?

Tijdens de laatste jaren van de middelbare school zat ik tot over mijn oren in dat oude leven. Ik versterkte mijn zelfgekozen identiteit. Op grond van mijn academische successen en mijn voorliefde voor lezen beschouwde ik mezelf als wetenschapper in de dop. Dat ging gepaard met een stellige afwijzing van het christendom.

Mijn beperkte contacten met christenen wekten de indruk dat het geloof intellectueel wankel was, als een zieke hond die maar beter uit zijn lijden verlost kon worden.

Nee, erger nog – het christendom was een bedreiging. Een oude hond kan sentimentele gevoelens oproepen. Het christendom was in mijn ogen niet alleen dom, maar ook wreed. Ik had genoeg cultureel bewustzijn om de indruk te hebben dat christenen homoseksuele mensen haatten. Een haat die ze uitten middels wetgeving, protestborden, lachend uitgewisselde grappen over hen en soms zelfs door wreedheden. En voor mij waren deze ‘hen’ niet theoretisch. Ik was een van hen.

Door een relatie op de middelbare school ontdekte ik dat ik me tot vrouwen aangetrokken voelde. Voor die tijd had ik vriendschappen met beide seksen en ook wat romantische en seksuele contacten met jongens. Die leken echter nooit de hoogten te bereiken die mijn vriendinnen ervoeren in hun omgang met het andere geslacht. Ik genoot wel van vriendschappen met jongens, maar hun lichaam leek niet goed te passen bij dat van mezelf. Met wat meer ervaring zou dat wel beter worden, redeneerde ik. Mijn huisgenoten waren niet religieus en over een seksuele moraal werd nooit gesproken. Ik nam aan dat het goed was om te experimenteren. We waren tenslotte niet preuts.

Het was inderdaad ervaring die licht op de zaak wierp, maar niet ervaring met een man. Ik werd verliefd op een meisje en zocht bijna wanhopig naar romantisch en seksueel contact met haar. Toen snapte ik eindelijk waarover mijn vriendinnen praatten als ze het over jongens hadden: opwinding en verlangen, bevrediging en geluk.

Toen ik dit diepe verlangen voor het eerst opmerkte, vroeg ik me af of het wel goed was. Ik had het idee dat homoseksualiteit (het enige woord waarover ik beschikte om deze gevoelens te benoemen) door de meeste mensen niet geaccepteerd werd. Maar toen

ik de reden daarvan probeerde te bedenken, lukte dat met geen mogelijkheid. Was het geen *liefde* wat ik voor deze jonge vrouw voelde? En liefde is toch wat het leven het leven waard maakt? Is dit niet precies wat in alle liedjes bezongen wordt en waar alle films om draaien? Het leek zo natuurlijk als honger. Ik stortte me erin.

Mijn relatie met haar was opwindend, hartstochtelijk. En ook, zoals voor tienerrelaties wel vaker geldt, tumultueus. Af en toe maakten we het uit en zocht ik het gezelschap van andere meiden. Elke nieuwe intieme ontmoeting versterkte mijn overtuiging dat mijn seksualiteit thuiskwam bij vrouwen en in ballingschap was bij mannen. Ik voerde een wetenschappelijk experiment uit om mijn hypothese te testen. Alle resultaten bevestigden haar.

Tegen het einde van de middelbare school was ik ervan overtuigd dat alles wat wezenlijk was voor mijn identiteit lijnrecht inging tegen alles wat centraal stond in het christendom. Ik was verknocht aan de wetenschap, aan grote ideeën, aan waarheid. Het christendom was een kwestie van krukken, blindheid en een leven op de automatische piloot. Ik was vast van plan met mijn vriendin te trouwen – het was begin 21^e eeuw en het homohuwelijk kwam in zicht – en ik aanvaardde mijn seksualiteit volledig. Het christendom was een wreed, onlogisch ‘nee’ tegen liefde in deze vorm. Mijn keuze voor de universiteit in Yale paste precies bij mijn identiteit. Yale leek me geografisch en ideologisch zo ver mogelijk verwijderd van het conservatieve, bekrompen Californië. Het voelde alsof ik aan de poort van mijn echte leven stond en ik stond te popelen om deze weg in te slaan.

Het was precies op dat punt dat de Heere mijn pad opbrak en me een andere richting wees.

Op Yale bleek al snel dat ik niet meer de slimste van de klas was. Dat had me niet hoeven verrassen. Ik kwam echter als excellente en daardoor enigszins arrogante leerlinge van een middelmatige openbare school. Veel medestudenten op Yale hadden hun vormende jaren doorgebracht op een plek die hen beter had voorbereid op het leven aan een elitaire universiteit. En eerlijk gezegd waren velen ook gewoon intelligenter dan ik. Dat bezorgde me een flinke dosis twijfel en deed mijn zelfbeeld geen goed.

Terwijl ik hier mijn handen vol aan had, verbrak mijn vriendin van de middelbare school onze relatie. Ik was stapelverliefd op haar, maar ze liet me in de steek voor een kerel die haar niet verdiende. Ik kon er met mijn hoofd niet bij en was compleet ondersteboven van deze klap, precies toen mijn allereerste winter in New England aanbrak. De eigenaardige donkerte en koude weerspiegelden mijn gemoedstoestand. Ik was de twee belangrijkste ankers kwijtgeraakt die me voorheen vastigheid hadden geboden: mijn intellectuele toppositie en mijn eerste liefde.

Niets in mij deed me bedenken dat ik me tot God moest wenden. Ik besteedde de vakantie aan een speurtocht naar andere dingen waar ik me op kon storten. Zou ik aan een paper beginnen of vaker naar de sportschool gaan? Eigenlijk deed het er niet toe. Als het me maar bezighield, afleiding bood en hielp om opnieuw succes te boeken.

Vroeg in het voorjaarssemester volgde ik een college over de zestiende-eeuwse Franse filosoof René Descartes. Hij had een filosofisch argument voor het Godsbestaan opgesteld dat begon met die beroemde zin: 'Ik denk, dus ik ben.' Ik vond het allemaal tamelijk bespottelijk. Maar ergens vanbinnen stak een hardnekkige vraag de kop op: Wat als er wél een God is? Meteen verwierp ik die gedachte. God was een foutief concept – ondeugdelijk, niet bewijsbaar. Mijn protest legde die opdringerige vraag echter niet het zwijgen op. Het was jaren geleden dat ik de vraag naar Gods

bestaan serieus had overwogen. Verdiende het geen nadere overweging, al was het slechts om mijn atheïsme met volwassener argumenten te onderbouwen?

Zoals het een goede millennial betaamt, wendde ik me tot internet. Ik had de vrijheid om willekeurig welke religieuze termen in te tikken en de resultaten door te nemen. En er was privacy – ik schaamde me voor mijn interesse in deze zaken. Soms kwam een vriend of vriendin mijn kamer binnen en klapte ik de laptop dicht, zoals een tiener die betrappt wordt terwijl hij porno kijkt op de gezinscomputer. Toch ging ik ermee door. En steeds weer kwam ik uit bij artikelen over Jezus.

Voorheen zag ik Jezus altijd als een soort stripfiguur; duidelijke lijnen, Indo-Europese trekken, onintelligente uitspraken. Wat ik nu tegenkwam, was het beeld van een intelligente en liefdevolle Persoon. Het contrast tussen deze zo verschillende beelden wakkerde het vuurtje van mijn interesse aan. Daarnaast groeide mijn vermoeden dat dit niet voor mij kon zijn, hoe fascinerend ook. Mijn seksualiteit leek een onoverkomelijk obstakel.

De enige twee mensen op Yale van wie ik wist dat ze zich christen noemden, waren twee meiden die een relatie met elkaar hadden. Een van hen was in opleiding tot predikante in de Lutherse Kerk. Ik zocht hen op. Ze verzekerden me dat het conflict tussen het christendom en romantiek tussen mensen van hetzelfde geslacht was gebaseerd op een oud misverstand en stuurden me naar huis met een pakket aan informatie dat de bijbelse feiten op een rijtje zou zetten. Gretig begon ik te lezen. Het leek een logisch verhaal en ik stond op het punt ermee in te stemmen. Maar toen ik de besproken Bijbelteksten erop nasloeg, bleek er toch iets loos. Ik kreeg sterk de indruk dat het stuk zich baseerde op een verkeerde interpretatie van iets wat duidelijk in de Bijbel stond: dat God seksueel contact tussen mensen van hetzelfde geslacht verbood.

Ik schaamde me. Hoe had ik zo dom kunnen zijn om te denken dat dit echt alleen maar een kwestie van een duizenden jaren oud misverstand was? En vervolgens werd ik boos, want ik begreep het niet. Kwaad mikte ik de artikelen in het goedkope prullenbakje op mijn studentenkamer.

Niet lang daarna was ik in de kamer van een kennis. Ze ging iets halen en terwijl ik op haar wachtte, viel mijn oog op haar boekenkast. Daar stond een klein boekje getiteld *Onversneden christendom*. De naam van de auteur, C.S. Lewis, deed vaag een belletje rinkelen, maar ik was niet opgevoed met *De kronieken van Narnia* en kon hem dus niet plaatsen. Toch wilde ik het werkje ontzettend graag lezen. Daarom stal ik het.

Op 12 februari 2004 zat ik te lezen in de Sterling Memorial Library van Yale. Halverwege Lewis' boek werd ik plotseling gegrepen door de realiteit dat er écht een God is en dat Hij als onze Schepster de rechtvaardige Rechter van ieder mens is. Ik was bang. Mijn leven was tot op dat moment één groot schouwspel van onbarmhartigheid, leugens, egoïsme en zo meer. Ik hield zelfs een gestolen boek in handen! Maar mét die angst drong zich ook een nieuw, spectaculair besef aan me op: Jezus Christus was gekomen, gestorven en uit de dood opgestaan opdat Gods toorn op Hém zou rusten en Gods gunst op mij! 'Want Dien Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem' (2 Korinthe 5:21). Een eenvoudige, ontzaglijke, heilige ruil. Alles wat ik hoefde te doen, was mijn hand uitsteken en ontvangen.

Er schoten allerlei dingen door mijn hoofd waarvan ik besepte dat ik ze moest opgeven als ik mijn lot in Jezus' handen legde: feesten, een echtgenote, zelfs de controle over mijn eigen leven. Maar hoe konden deze dingen nog langer aantrekkelijk zijn vergeleken bij zo'n overweldigende, onverdiende genade? Bij de zaligheid? Kon ik werkelijk doen alsof het Evangelie niet waar was, enkel

en alleen omdat het mij niet zo goed uitkwam? Dat was toch de dwaasheid ten top. Ik wist dat ik nooit een beter aanbod zou krijgen dan dat wat Jezus me voorhield, dus ik stak mijn hand uit en schudde de Zijne. Ik sloot mijn ogen en fluisterde een gebed van berouw en bekering.

Toen pakte ik mijn tas om naar het volgende college te gaan.

Nog geen week later ontdekte ik een christelijke gemeenschap op Yale. Ik dompelde me onder in hun gezelschap. Ze gaven me een Bijbel, leerden me die te lezen en te bidden, namen me mee naar de kerk en lieten me kennismaken met de dubieuze wereld van de 'hedendaagse christelijke muziek'. Ik vond er aanvaarding en vreugde. Het was een grote zegen dat de eerste leden van Gods huisgezin met wie ik in aanraking kwam academisch geschoold en intellectueel oprecht waren, want dit verbrijzelde mijn langgekoesterde misvattingen over het christelijke denken.

Maar niets van dit alles sloeg een deuk in mijn aantrekking tot hetzelfde geslacht. Volgens mij had ik geen specifieke verwachtingen over wat er met mijn seksualiteit zou gebeuren; ik was te zeer gefocust op de nieuwigheid van het christenleven als geheel. Toen de eerste maanden verstreken zonder dat deze verlangens veranderden, schaamde ik me daar nooit voor. Ik had er tenslotte niet zelf voor gekozen en wilde oprecht nee zeggen tegen wat ze eisten. Ik was verstandelijk overtuigd van het wat van mijn seksualiteit: nee zeggen tegen seksuele begeerte naar vrouwen en het uitleven daarvan. Ik had echter geen toegang tot het *waarom*.

In die zin gehoorzaamde ik al voordat ik begreep. Naar mijn idee was Gods verbod op relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet zinnig. Mijn hart stemde volledig in met het 'liefde is

liefde'-verhaal. De logische stap van 'God is liefde' naar 'mensen raken verliefd' leek een legitimatie van alle romantische relaties tussen volwassenen, zolang er maar sprake was van wederzijds goedvinden. Waren het geen potentiële uitdrukkingsvormen van deze hogere werkelijkheid? Dat leek me zo klaar als een klontje. Ik hunkerde niet naar moord of diefstal, maar naar liefde, intimiteit en kameraadschap!

Ik begreep het dus niet. Maar de vraag was: vertrouwde ik God? Wat beschouwde ik als de waarheid: mijn eigen woord of Gods Woord?

Deze spanning is al zo oud als de hof van Eden. Ze speelt een grote rol in de gesprekken over seksualiteit vandaag de dag. Dit is precies wat ik als jonge gelovige zo uiterst moeilijk vond. Het eerste gebod dat God in de hof gaf, lag niet voor de hand. En ik geloof dat Hij daar een goede reden voor had: Hij wilde dat we op Hem zouden vertrouwen en niet op onze eigen beoordeling of opvolging van een voorschrift. Dat zal ik uitleggen.

God had tegen Adam kunnen zeggen: *Je mag Eva niet vermoorden*. Zo'n verbod had voor de hand gelegen. Ik denk dat ieder van ons instemmend zou knikken. Iemand het leven benemen is immers gruwelijk en onrechtvaardig. Van nature voelen we aan dat doodslag zonde is. Op grond van onze rede en intuïtie zouden we dit een rechtvaardige verordening noemen. Maar we hoeven God niet te kennen om tot dat oordeel te komen. De overgrote meerderheid van de samenleving kan ten minste de uiterlijke vorm ervan gehoorzamen zonder met Hem in relatie te staan. Omdat dit voorschrift zo vanzelfsprekend is, lijkt God overbodig.

Dus in plaats dat God deze eerste mensen een voor de hand liggende wet gaf, koos Hij een op het eerste gezicht merkwaardig voorschrift. Hij zei dat ze van één bepaalde boom in hun weelderige tuin niet mochten eten. Ja, echt: de wet hield in dat ze een bepaalde vrucht niet mochten eten. Het klinkt bijna belachelijk –

zelfs veganisten eten fruit! Hoe zou daar iets immoreels aan kunnen zijn? Er hoefde niet eens een dier voor te sterven.

Wat is de motivatie om een schijnbaar onzinnige wet te gehoorzamen? Dan is er maar één mogelijkheid: een groot vertrouwen in Degene Die dat gebod uitvaardigt.

Dat is niet bepaald de manier waarop wij ons tot de meeste wetten verhouden.

Je kent het wel, die momenten waarop je motivatie verslapt als je geconfronteerd wordt met op het oog zinloze regels. Heb jij nog nooit verzuimd volledig tot stilstand te komen bij een stopbord omdat je de enige weggebruiker op heel de kruising was? Heb je nog nooit een leugentje om bestwil verteld om je gezicht te redden, denkend dat zo'n kleine verdraaiing van de waarheid niemand kwaad doet? Onze ethische norm zegt: 'Doe geen kwaad.' De utilistische benadering is hierin leidend: wat maximaliseert het geluk voor het grootste aantal mensen? Een specifieke vrucht tot verboden terrein verklaren slaagt niet voor onze test. Net zo min als het verbieden van bepaalde romantische relaties.

Toen de slang Eva verleidde, vestigde hij haar aandacht op de ogenschijnlijke oneerlijkheid van Gods verordening. Hij beschuldigde God ervan dat Hij loog en Zijn kinderen iets goeds onthield: 'Gijlieden zult den dood niet sterven; maar God weet, dat ten dage als gij [van de verboden vrucht] eet, zo zullen uw ogen geopend worden; en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad' (Genesis 3:4-5). Eva overwoog deze informatie en 'zag dat die boom goed was tot spijs, en dat hij een lust was voor de ogen, ja, een boom die begeerlijk was om verstandig te maken; en zij nam van zijn vrucht en at; en zij gaf ook haar man met haar, en hij at' (vers 6).

Ze keek naar de vrucht. Die zag er goed uit. Daarom concludeerde ze dat de slang gelijk had. God onthield haar iets goeds. Ik keek

naar romantiek en seks tussen vrouwen en het leek goed. Ont-hield God mij iets goeds?

Als wij over Gods voorschriften oordelen, maken we onszelf tot God. Dan zeggen we: 'Ik ben degene die beslist of dit goed is. Daar ben ik slim en betrouwbaar genoeg voor. Ik ben in staat om te be-palen of dit al dan niet een goede regel is.' Bij het stopteken op de verlaten kruising oordelen we enkel over de wet zelf, want we heb-ben geen relatie met degene die de verkeerslichten geïnstalleerd heeft. Maar Gods wetten zijn geen onpersoonlijke verkeersregels. Ze zijn als de woorden van goede ouders. Als een kind bij goede ouders woont, maar toch tegen hen ingaat, doet het iets wat niet mag, maar bovenal loopt hun vertrouwensrelatie averij op.

Ik vraag me af of God voor Zijn eerste gebod zo'n niet vanzelfspre-kend voorschrift koos omdat dit Eva dwong te overwegen of ze Hem vertrouwde. Was Hij inderdaad die betrouwbare Vader? Had Hij niet bewezen dat Hij het goede op het oog had voor haar, zodat ze kon berusten in het feit dat Zijn wet niet willekeurig of harte-loos was, maar op een of andere manier juist heilzaam voor haar? Zo kunnen we ook vragen: als Gods woorden over seksualiteit vandaag de dag niet voor de hand liggen, als we zelfs de indruk hebben dat ze onderdrukkend zijn, wie beschouwen we dan als betrouwbaarder: onszelf of God?

Dit was geen lege vraag voor mij als jonggelovige op Yale. Deze kwestie had grote consequenties voor de hoop die ik koesterde voor de toekomst. Ze raakte aan een belangrijk deel van mijn le-ven tot op dat moment. Kon ik God zelfs hiermee vertrouwen? Met zo'n kwetsbaar, belangrijk deel van mijn leven?

In Jezus Christus vond ik het antwoord: Ja. Ik kon God vertrou-wen, omdat Hij Zichzelf in Christus betrouwbaar had betoond.

Niemand dwong Hem tenslotte de hemelse heerlijkheid te verla-ten. Hij was het volstrekt niet verplicht ons te redden, mij te red-den. Hij zou niet minder heilig en goed zijn als Hij me veroordeel-

de in mijn zonde. Ik had de eerste twee decennia van mijn leven geleefd met een hoop arrogantie, leugens en bedrog. Ik was harte-loos, egoïstisch en ijdel. Nooit bekommerde ik me om het welzijn van anderen en in elk geval kregen ze geen voorrang op mezelf. Wat was de God van volmaakte liefde zo'n mens verschuldigd? Helemaal niets. Als Hij me voor Zijn rechterstoel had geroepen terwijl ik nog in mijn zonde leefde en als ik daar had gezien wat mijn zonde was (en nog steeds is) in het licht van Zijn goedheid, dan had ik Hem gelijk gegeven: 'U moet mij wel veroordelen, anders zou U onrechtvaardig zijn.' We voelen aan dat het rechtvaardig is als een crimineel zijn verdiende straf krijgt. Zo zou het ook voor mij zijn geweest.

In plaats daarvan besloot Jezus vrijwillig te komen en te redden – 'om te zoeken en zalig te maken dat verloren was' (Lukas 19:10). Het zware leven waarvoor Hij koos, tot aan Zijn smartelijke dood toe, laat zien hoeveel we Hem waard waren. Wie een zware last op zich neemt, geeft blijk van grote toewijding en liefde. Jezus werd geboren bij arme ouders in een uithoek van een onderdrukt, bezet land. Zijn leven stond niet in het teken van fantastische wereldreizen en 'pluk de dag'. Hij dwaalde van plaats naar plaats, zonder permanente woning. Zijn vrienden waren vaak traag van begrip, maakten gemakkelijk ruzie en lieten Hem uiteindelijk in de steek. Hij werd lastiggevalen door de godsdienstige elite die Hem juist had moeten aanbidden.

Ondanks de vele moeilijkheden schonk Hij Zijn leven weg in liefde. Hij was met ontferming bewogen over de menigten die Hem achternaliepen toen Hij uitgeput was (Markus 6:30-34). Hij sprak liefdevol met vrouwen, genas en bemoedigde hen (Markus 5:21-43, Lukas 10:42). Hij nam het risico mensen met besmettelijke ziekten aan te raken (Mattheüs 8:1-4) en een buitenstaander te zegenen (Mattheüs 15:21-28). Hij was niet bang om gezien te worden met seksueel immorele vrouwen of ethisch corrupte belastingin-

ners, maar aanvaardde en bevrijdde hen (Lukas 7:36-50, Johannes 4:1-30, Lukas 5:27-32).

Jezus' leven was vol vermoeidheid, pijn en verdriet – tot aan het einde, toen Hij Zich onderwierp aan een beschamende rechtszaak en executie. Jezus Christus, de Heilige van Israël, werd bespuugd door heidenen en naakt aan een kruis gehangen tussen misdadigers. Hij kwam uit eigen wil naar de aarde om voor de schuld van Zijn volk in te staan en die volledig te betalen. God wekte Jezus zegevierend op uit de dood en liet daarmee zien dat Hij deze betaling aanvaardde. Allen worden uitgenodigd hun zonde in te ruilen voor Zijn rechtvaardigheid en eeuwig met Hem te leven.

Dit was mijn ankerplaats toen de zee onstuimig werd. Ik was vrij om te gehoorzamen voordat ik begreep *Wie Jezus is* en *Wie Hij Zichzelf betoond had te zijn voor mij*. Alles wat Hij tegen me zei, was voor mijn bestwil, ook als ik het niet begreep. Ik kon mijn leven bouwen op Zijn goedheid en liefde. Ik kon de woorden nazeggen die de discipel Petrus uitsprak toen tientallen volgelingen Jezus in de steek lieten omdat Zijn onderwijs zo moeilijk was: dat ik in deze Man was gaan geloven en Hem nu kende als de Heilige van God. Hij alleen had de woorden van het leven (Johannes 6:68-69). En dat was genoeg, ondanks de vragen die bleven. Jezus is betrouwbaar. Niet een van Zijn woorden is willekeurig of leugenachtig. Alles wat Hij zegt, is waar en zegenrijk.

Toen ik jaren later met de kleinoden en aandenkens van mijn vroegere leven op schoot zat, moest ik deze vraag opnieuw onder ogen zien: 'Vertrouw ik Hem?' Wat wilde ik nu precies vasthouden met deze papieren herinneringen? Een emotioneel shot dat God me niet kon bieden? Een bepaalde identiteit, gebaseerd op iets wat tegen Zijn wil inging? Zat mijn diepste liefde opgesloten

in die allang voorbije tijd van mijn leven? Het feit dat ik me aan deze doos vastklampte, getuigde ervan dat ik nog steeds dacht dat ik zelf het beste wist wat liefde is, wat liefde doet.

Jezus is de ware openbaring van wat liefde is en doet. Als God mijn ogen niet had geopend, zou ik Hem nooit hebben gezien zoals Hij is. Als God mij niet voortdurend nabij gekomen was, had ik nooit de kracht gehad om het advies van mijn vriendin op te volgen.

Maar God kwam me wél nabij. En ik volgde het advies van mijn vriendin op. Door het geloof leegde ik de doos volledig in de oudpapierbak. Dat was wie ik toen was, niet wie ik nu ben.

Dezelfde vragen komen ook op jou af. Wie is Hij? Wie ben jij? Kun je Hem vertrouwen?